

Sygn. akt III K 394/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: protokolant sądowy- stażysta Karolina Majewska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 lipca 2014r.

sprawy przeciwko

S. H.

s. B. i L. z d. G.

ur. (...) w K. w T.,

oskarżonemu o to, że: w dniu 02 kwietnia 2013 r. w W., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym w ten sposób, że kierował po drodze publicznej samochodem marki B. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie – 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,74 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. o czyn z art. 178a§1 kk

I. oskarżonego S. H. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§1 kk skazuje go i wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 49§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 8000 (ośmiu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 63§2 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02.04.2013 r. do dnia 31.07.2014 r.;

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 90 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt III K 394/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 2 kwietnia 2013r., S. H. spożywał alkohol w postaci piwa. Około godziny 17:00 wsiadł do samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) i kierując tym pojazdem udał się do swojego miejsca zamieszkania, gdzie oczekiwała na niego ciężarna żona.

Jadąc ul. (...) w kierunku ul. (...), ok. godz. 17.40, oskarżony spowodował kolizję z udziałem samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował K. B.. Na miejsce zdarzenia wezwano Policję. Przybyli funkcjonariusze Policji I. K. i Ł. C. przystąpili do wykonywania czynności służbowych w związku z kolizją, w czasie których dokonali kontroli trzeźwości jej uczestników.

Badanie kierującego samochodem S. H. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, wykazało w pierwszej próbie 0,73 mg/l, w drugiej 0,74 mg/l. Próby wykonano o godzinie 18:26 i 18:41. Następnie przeprowadzono kolejne badanie trzeźwości oskarżonego. Pomiary przeprowadzone o godz. 19:06, 19:12 i 19:32 wykazały stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie odpowiednio 0,70 mg/l, 0,66 mg/l i 0,65 mg/l. W związku z powyższym samochód marki B. został przekazany upoważnionej osobie, zaś S. H. zatrzymano prawo jazdy i przewieziono go do Komisariatu Policji W. W., w celu przeprowadzenia dalszych czynności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 33, 188-189), zeznań świadka I. K. (k. 22v); karty zdarzenia (k. 5), protokołów oględzin (k. 6-7, 8-9); protokołów użycia alkosensora (k. 11 – 11v, 12-12v); świadectwa wzorcowania alkosensora (k. 13-14), protokołu użycia alkometru (k. 15-15v) świadectwa wzorcowania alkometru (k. 16-16v).

Oskarżony, przesłuchiwany zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Ponadto konsekwentnie wyrażał chęć dobrowolnego poddania się karze.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, albowiem są one logiczne i znajdują uzasadnienie w pozostałych dowodach w postaci zeznań funkcjonariusza Policji I. K. - przeprowadzającego interwencję wobec oskarżonego oraz w dowodzie z dokumentu w postaci protokołu badania alkometrem. Budzą natomiast wątpliwości wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie odnośnie motywacji podjęcia prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu, w których twierdzi on, że wrócił do domu samochodem na prośbę znajdującej się w zaawansowanej już ciąży żony zgłaszającej złe samopoczucie. Będąc przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony o okoliczności takiej nie wspomina, wręcz przeciwnie, wskazuje, że wypił alkohol, gdyż tego dnia dowiedział się, że będzie miał syna i bardzo się ucieszył. Wsiadł za kierownicę, bo dobrze się czuł. Trudno uznać, że oskarżony od początku przyznający się do zarzucanego mu czynu nie ujawnił od razu okoliczności złego samopoczucia żony jako motywatora podjęcia kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Gdyby taka motywacja rzeczywiście przyświecała oskarżonemu, z pewnością powołałby się na nią podczas pierwszego przesłuchania. Sytuacja, gdy oskarżony, dopiero w postępowaniu przed Sądem, powołuje się na wskazaną wyżej okoliczność, jawi się wyłącznie jako próba dążenia do złagodzenia represji karnej wobec niego.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka I. K.

– funkcjonariusza Policji, który dokonywał czynności służbowych z oskarżonym. Świadek w możliwie dokładny sposób podał, wszelkie okoliczności interwencji pojmowanej w związku z kolizją z dnia 02.04.2013 r. oraz opisał przebieg wykonywanych czynności, w tym okoliczności ujawnienia faktu, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu świadek I. K. zeznawał szczerze, relacjonując stan swojej faktycznej wiedzy o zdarzeniu. Jednocześnie nie znał on oskarżonego i nie miał żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Jako funkcjonariusz Policji starał się wywiązywać

z powierzonych mu zadań. Ponadto zeznania świadka korelują przede wszystkim z wynikami badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jak i dokumentacją procesową związaną z kolizją w jakiej brał udział oskarżony w dniu 02.04.2013 r., a także z wyjaśnieniami samego oskarżonego.

Sąd, ustalając stan faktyczny posłużył się również dowodami z dokumentów w postaci: karty zdarzenia drogowego z dnia 02.03.2014 r. (k. 5), protokołów oględzin pojazdów B. (k. 8-9) i S. (6-7), protokołów użycia alkosensora (k. 11-11v 12-12v) wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 13-14), oraz protokołu użycia alkometru (k. 15-15v) wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 16-16v) Karta zdarzenia oraz protokoły zostały sporządzone w przepisanej prawnie formie, przez upoważnione do tego osoby. Dokumenty nie noszą śladów przerobienia. Są one, zdaniem Sądu, w całości wiarygodne.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k.

Przepis z art. 178a § 1 k.k. kryminalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Prowadzenie pojazdu to tyle co wprawienie go w ruch, kierowanie nim i wykonywanie innych czynności związanych z prowadzeniem. Występek ten ma charakter umyślny – do jego popełnienia niezbędne jest przypisanie sprawcy zamiaru bezpośredniego w zakresie prowadzenia pojazdu oraz co najmniej zamiaru ewentualnego w zakresie pozostawania w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Oznacza to, że sprawca powinien mieć świadomość tego, że znajduje się w takim stanie.

Zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną zdolność rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem. Oskarżony wiedział, że spożywał alkohol, znał działanie alkoholu na organizm człowieka, był świadomy, że prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu jest zabronione, co jasno potwierdził w swoich wyjaśnieniach kilkakrotnie wskazując, iż popełnił błąd, którego żałuje.

Przestępstwo ujęte w art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Oskarżony w toku rozprawy głównej, w trybie art. 387 § 1 k.p.k., złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy w całości i o wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, orzeczenie 2 lat zakazu prowadzenia pojazdów oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 8000 złotych.

Sąd uznając, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte, uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego i orzeczenie uzgodnionej kary i środków karnych. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest adekwatna do popełnionego przez oskarżonego czynu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonego S. H. za czyn z art. 178a § 1 k.k. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekając o karze baczyl by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, tzn. by nie była ona jedynie odwetem lecz sprawiedliwą odpłatą za popełnione przestępstwo. Zważyć wypada, iż oskarżony wsiadł za kierownicę

samochodu w krótkim czasie po spożyciu alkoholu. Jednocześnie dopuścił on się zarzucanego czynu w czasie pomiędzy godziną 17:00 i 18:00,

w którym to czasie ruch uliczny jest stosunkowo duży. Prowadzenie przez oskarżonego samochodu w stanie nietrzeźwości było brzemienne w skutki, gdyż spowodował on w tym stanie kolizję drogową. Orzeczone karę jest zatem nie tylko zgodna z wnioskiem oskarżonego, ale jest także adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przezeń czynu. Dokonując jej oceny Sąd wziął pod uwagę wszelkie przesłanki określone w art. 115 § 2 k.k., a zwłaszcza okoliczność, iż zachowanie sprawcy godziło w istotne dobro chronione przez prawo, tj. bezpieczeństwo w komunikacji i to, jak wykazano powyżej, w czasie zwiększonego natężenia ruchu drogowego. Należało zatem uznać, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu był znaczny. Sąd jest jednocześnie przekonany, że wymierzona kara realizuje dyrektywy zarówno indywidualne jak i ogólnoprewencyjne, należycie kształtując świadomość prawną sprawcy jak i całego społeczeństwa, stanowiąc bodziec do respektowania podstawowych reguł porządku prawnego i chronionych przez prawo wartości. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonego za przestępstwo (k. 149), przyznanie się oskarżonego do winy oraz wykazaną przez niego skruchę, a także prawidłową postawę po popełnieniu czynu zabronionego. Nie mogłaby stanowić w sprawie okoliczności łagodzącej, nawet gdyby odpowiadała prawdzie, motywacja oskarżonego do podjęcia kierowania pojazdem, a mianowicie prośba ciężarnej żony o powrót do domu z uwagi na jej złe samopoczucie. Jak wyjaśnił bowiem oskarżony miał on możliwość poproszenia osób postronnych o podwiezienie do domu, mógł także pojechać do domu taksówką, tym bardziej, że z wyjaśnień oskarżonego nie wynika, aby sytuacja zdrowotna żony miała charakter nagły czy katastrofalny.

Obciążający natomiast wpływ, na wymiar kary miała okoliczność, iż S. H. prowadził pojazd mechaniczny w godzinach tzw. popołudniowego szczytu, któremu zwykle towarzyszy duże natężenie ruchu, oraz dość wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego (stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu ponad dwukrotnie przekroczyło, granicę wskazaną w powołanym wyżej art. 115 § 16 pkt 2 k.k.), który doprowadził aż do spowodowania przez niego kolizji drogowej.

Rozważając wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd doszedł do przekonania, że S. H. zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zgodnie zatem z wnioskiem oskarżonego, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. Rezygnując z bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd chce dać szansę dotychczas nie karanemu oskarżonemu, na poprawę swojej postawy oraz trybu życia w warunkach wolnościowych. W ocenie Sądu zastosowanie wobec oskarżonego wskazanego środka probacyjnego spowoduje, że S. H. zrozumie naganność swojego postępowania i będzie miał realny oraz efektywny bodziec do starannego przestrzegania porządku prawnego zważywszy dodatkowo na to, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, wraz z żoną utrzymuje dwoje dzieci i prowadzi dużą firmę.

Zdaniem Sądu świadomość odbycia kary w orzeczonej wymiarze będzie powstrzymywała oskarżonego przed ponownym powrotem do przestępstwa, zwłaszcza naruszającego bezpieczeństwo w komunikacji.

Celem kary jest przede wszystkim pokazanie oskarżonemu, jak poważnego przestępstwa się dopuścił i jak duże zagrożenie stanowił dla innych uczestników ruchu drogowego kierując w stanie nietrzeźwości samochodem po drodze publicznej.

Za zastosowaniem dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary przemawiał również fakt, iż oskarżony przyznał się do winy i wyraził skruchę. Na aprobatę zasługuje postawa S. H. po dokonaniu czynu zabronionego. Pojednał się on bowiem z właścicielami pojazdu S. o nr rej. (...), który uszkodził powodując kolizję w dniu 02.04.2013 r. i wypłacił im odszkodowanie (vide oświadczenie z k. 172), a także dokonał dobrowolnej wpłaty w kwocie 1000 złotych na rzecz Fundacji Osób (...) w W. (k. 160).

Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przy określaniu czasu tego środka Sąd miał na uwadze okoliczności dotyczące wymiaru kary wcześniej omówione oraz stopień niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, jaki oskarżony przedstawiał na tle konkretnych okoliczności przypisanego mu czynu. Znajdując się w stanie nietrzeźwości, który to stan ponad dwukrotnie przekraczał minimalny próg stanu nietrzeźwości, jechał w godzinach popołudniowych jedną z większych ulic dużego miasta jakim jest W., na której to ulicy panuje zwykle duże natężenie ruchu. Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości przez oskarżonego było ponadto brzemienne w skutki w postaci spowodowania kolizji drogowej.

Należy uwypuklić w tym miejscu fakt, że alkohol w organizmie kierowcy zmniejsza szybkość reakcji – w przypadku zauważenia niebezpieczeństwa wydłuża się czas reakcji. Ograniczone jest także pole widzenia kierującego, co może spowodować niezauważenie jakiejś przeszkody na drodze. Alkohol wpływa również na złe oszacowanie szybkości i odległości. Pogorszona jest koordynacja ruchów, obniżona koncentracja, co przyczynia się do rozkojarzenia i utrudnionym skupieniu myśli na wykonywanym zadaniu. Picie alkoholu pogarsza wzrok (zawężone zostaje normalne pole widzenia, które wynosi 180 stopni), co może spowodować niezauważenie znaku, światła, pieszego, samochodu lub innej przeszkody. Prowadzenie samochodu w takim stanie nawet na bocznych drogach i krótkich odcinkach jest niebezpieczne. Alkohol zakłóca poczucie szybkości i odległości, dlatego jazda powolna także jest niebezpieczna. Prowadzenie pojazdu wymaga dobrej koordynacji ruchowo-wzrokowej, ponieważ 90% informacji, które docierają do kierowcy to właśnie informacje wzrokowe. Alkohol ma działanie znieczulające i usypiające.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24.04.1982 r. (V KRN 106/82 OSNPG 1982/8/108) stwierdził: „przesłanką stosowania kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres a także czas trwania tej kary dodatkowej zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu (...) sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności”.

Mając powyższe na uwadze należało oskarżonego wyeliminować jako kierowcę z ruchu drogowego na okres 2 lat, tak aby dolegliwość tego środka karnego uświadomiła mu potrzebę przestrzegania zasad ruchu drogowego przy prowadzeniu pojazdów mechanicznych, a zwłaszcza zachowania trzeźwości i zagrożeń jakie wiążą się ze złamaniem tej zasady.

Podkreślić należy, że kodeks karny przewiduje orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od 1 roku do lat 10. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia mając na uwadze to, że oskarżony przyznał się do zarzucanego czynu, wyraził skruchę oraz złożył wnioski w trybie art. 387 § 1 k.p.k.

Na podstawie art. art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego S. H. świadczenie pieniężne w kwocie 8000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd miał tu na uwadze zarówno treść wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k., jak również charakter czynu oskarżonego. Zasadnym jest bowiem aby oskarżony, wobec którego orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, ponosił dodatkowy ciężar finansowy swojego wysoce nagannego zachowania. Wysokość orzeczonego środka karnego uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego, który na etapie postępowania przygotowawczego deklarował dochód 25000 zł, zaś przed Sądem podał, że jest „właścicielem spółki (...), wartość majątku spółki to 5,5 mln. złotych”. Orzeczenie środka karnego w kwocie 8000 zł będzie zatem realną, a nie iluzoryczną, dolegliwością dla oskarżonego i wzmocni wychowawczy oraz zapobiegawczy cel kary, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Ponadto, zgodnie z art. 63 § 2 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu S. H., na poczet orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okres faktycznego zatrzymania mu dokumentu prawa jazdy w sprawie, tj. w okresie od 02.04.2013 r. do dnia 31.07.2014 r.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 250 zł, na które składa się opłata od kary, koszty doręczeń oraz karty karnej.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.